

Tanke i Udsjæelse er, saavidt jeg skjønner, netop den at faae tilveiebragt Institutioner eller Myndigheder til Undersøgelserne og Afgjørelserne, Myndigheder, som ere saadanne, at de afgive den tilstrækkelige Betryggelse baade for Dygtighed og mod Vilkaarlighed, og at de kunne ventes at blive respekterede fra alle Sider. Men man maa ikke tro, at Sagen er afgjort alene derved, at man faar det gjort muligt, at en Undersøgelse kan finde Sted. Nei, det vil jo være nødvendigt, saa vidt jeg skjønner, at ordne Tingene saaledes, at det Undersøgelssens Resultat, som maatte fremkomme, ogsaa kan blive respekteret og gjort gjældende, for saa vidt der skulde blive veist Modstand derimod fra deres Side, hvem det afgjorte Skjøn gaar imod. Ad denne Veie, forekommer det mig, kommer man da ind paa Spørgsmaalet om maritime Domstole, — jeg bruger nu denne Betegnelse, da den er brugt tidligere — thi ogsaa i denne Henseende kunne de komme til at spille deres Rolle. Jeg tror derfor ikke, at man uden videre kan sige: Vi kunne meget godt tage det Spørgsmaal for først, der angaar Foranstaltninger til at forhindre, at usødigtige Skibe stikke i Søen, og klare den Ting for sig, og bagefter klare de andre Ting om Foranstaltninger over for Mangel paa Dygtighed eller Sagkundskab hos de Tjørende eller Mangel paa Opmærksomhed osv., og endelig maatte tilsidst komme ind paa en Ordning af de paagjældende Myndigheder, og navnlig klare, hvorvidt maritime Domstole skulle beskæftige sig med at paase, hvad der maatte blive foreskrevet i de paagjældende Retninger. Jeg tror ikke, at det kan være rigtigt eller overhoved gjørligt at gaa frem paa denne Maade. Men netop dette, at man, som jeg tror, ikke kan bringe den ene Side af Sagen til nogen tilberigt fuld Løsning, uden at have sin Opmærksomhed henvendt ogsaa paa den anden Side af Sagen, forekommer mig yderligere at føre til, ikke saaledes — jeg finde frittes til at sige — affeie, som det stete fra min ærede Vens Side, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), at sige: Lad os blot klare den Ting for, vort eget Vedkommende, og ikke bryde os om, hvad der gjøres andre Steder, og navnlig ikke vente paa, hvad der maatte ske i de os nærmest liggende og os nærmest staaende Lande. Jeg har den Tro, at, hvis der overhoved paa noget Omraade er Anledning til at søge ikke at komme til at indtage nogen isoleret Stilling eller til at søge at komme til at optræde, om ikke i Forening med, saa dog i Overensstemmelse med andre Lande, saa gjælder det i Særdeleshed om alt vedrørende Søfartsforholdene, og det forekommer mig, at man ikke kan være blind for, at en alsidig og omfattende Drøftelse af Søfartsforholdene maa tillige komme ind paa det, som man nærmest tænker paa, naar man i dette Dødblik spørger om Lovforslag til at sikke mod Søulyf-

ker. Jeg for min Del vilde anse det for et saare stort Gode, om det kunde lykkes, naar vi skride til Ordningen af dette Forhold, at komme i Overensstemmelse med — ja, jeg vilde gjerne, hvis det kunde nytte mig at nære saa kosmopolitiske Bæer, sige Søfartslovgivningerne for hele Verden, men da dette maa betragtes som en Utopi, saa dog i hvert Fald med Lovgivningerne for en saa stor Del som muligt af de Nationer, som Danmark staa i Forbindelse med, og navnlig da for de nordiske Lande. Men for saa vidt man har denne Tanke og mener, at det er et Maal, man bør stræbe efter, da skal man heller ikke paa den Maade, som stes er fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), udtale sig angaaende en Sag, som ingenlunde kan negtes at staa i Forbindelse med hele Søfartsvesenets Udvikling. Jeg er overbevist om, at det er aldeles uden Tjue, dersom man skulde ville mene, at Nædernes Interesser skulde være saa ensidig repræsenterede i det norske Storting, at ikke andre berettigede Hensyn kunde vente at trænge igjennem der. Men naar jeg tror, at det ogsaa i denne Sag, som her er bragt paa Bane, vilde være rigtigt at tage Hensyn til, hvorledes Forholdene udvikle sig navnlig i Norge og Sverrig, da er det for det Første, fordi det er en Sag, som i højeste Grad interesserer baade Norge og Sverrig, hvor den ligesom her i Danmark i aarevis har været Gjenstand for Kommissionsforhandlinger, der i alt Fald i Norge ere tilendebragte, saa at Sagen i hvert Fald er rykket saa vidt frem der, at det neppe vil forarsage nogen Forsinkelse af Sagen at tage tilberigt Hensyn til, hvad der er fremkommet der, naar man vil afgjøre Sagen for sit Vedkommende. Men dernæst for det Andet, naar man vil tænke sig en saadan Lov, som man stiller sig for Die, sigtende til et stærkere og mere sagkyndigt Tilsyn med den hele Søfart, gennemført, saa synes det mig, at man let maa kunne sige sig selv, at det vil være i høj Grad stiftet til at naae det tilsigtede Maal, naar man ikke med Hensyn til de fornødne Undersøgelser og Afgjørelser er henvist alene til Landets egne Havne. Det vil, tror jeg, være til overmaade stor Fordel, naar man ogsaa kan have Undersøgelser og Afgjørelser fra andre Havne end vore egne at støtte sig til. Det kan have sin Betydning, ikke blot for saa vidt man særlig tænker paa danske Skibe, men ogsaa for saa vidt der er Tale om andre Skibe, paa hvilke der findes danske Søfolk. — Det er jo imidlertid ikke Meningen, at der skal træffes nogen Afgjørelse idag, og jeg har kun i Forbindelse med de Bemærkninger, som ere fremkomne fra andre Sider, villet fremføre dette, som jeg nærmest beder betragtet som en Reservation fra min Side for Fremtiden.

B. Holm: Da jeg faae denne Forespørg-